

Кожна людина розпочинає своє життя завдяки батькам, а тому,безперечно, любить їх найбільше. Любов до батьків – прекрасне і вдячне почуття. Час летить дуже швидко , і ця любов витісняється іншими почуттями, на нашу думку, важливішими.

Доросла людина любить батьків, але вони залишаються майже на останньому плані. Та жодна людина не повинна забувати про вдячність тим людям, що дали тобі життя, і відповідальність перед тими людьми, що тебе виростили. За тиждень перед початком Великого посту православні молитовно звершують м’ясопусну батьківську поминальну суботу. Що це за день, чому і навіщо його встановили? М’ясопусна, бо вже за день, з понеділка, припиняється вживання м’яса. У народі кажуть: людина живе доти, доки про неї пам’ятають. Може, тому на заупокійній відправі співається така до болю знайома усім «Вічна пам’ять», а біля свічника – записки з тисячами імен. І за кожним із них – історія життя, страждань, любові, болю від втрати. А ще – досвід молитви, яка долає цей біль та відкриває таємницю Вічності… Для того, щоб подолати невблаганний час та помолитися дійсно за всіх од віку спочилих, навіть за тих, чиї імена вже стерлися з людської пам’яті століттями минулого, і встановлено в Православній Церкві традицію Батьківських поминальних субот». Головний сенс цього особливого дня полягає в тому, щоб, вийшовши на великопісну дорогу до Воскресіння Христового, знищити межу між живими та померлими та з новою силою ствердити: Христос переміг смерть. Тому православні не кажуть про небіжчиків «мерці». Вони кажуть – «спочилі». Тож пам’ятаймо не тільки про свої права, а й про свої обов’язки. Не забуваймо: життя це – вічне коло; помирає тільки тіло, а душа живе вічно. Молімось! 18 лютого о 9.00 годині відбудеться Поминальне Богослужіння в храмі «Всіх Святих Землі Української».

Отець Степан Драбик